

ဝေ

ဒုက္ခတာရာ

“မေ” စီစဉ်သူမှ စာဖတ်သူတို့

ကမ္ဘာစာပေမှာ နာမည်ဆိုးနှင့် ကျော်ကြားသည့် ဇာတ်လိုက်မ
အင်နာကရင်နီနာ၊ မဒမ်ဗိုဘာရီ စသည်တို့ကဲ့သို့ မြန်မာဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက်မ
“မေ” သည်လည်း နာမည်ဆိုး နှင့် ကျော်ကြားသည်ဟု ဆိုရမည်လား မသိပေ။
သို့သော် အင်နာကရင်နီနာကို ရေးသူ တော်လစတွိုင်းကား အင်နာကရင်နီနာ
ဘက်ကနေသည်။ ဆရာဒဂုန်တာရာလည်း မေဝတ္ထုကို ရေးရာ ၌ ဇာတ်လိုက်မ “မေ”
ဘက်က လိုက်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ဘာကြောင့် သူတို့ဘက်က လိုက်သလဲ။ စာရေးဆရာသည်
ဤဇာတ်ကောင် အမျိုးသမီးတို့အပေါ် လူသားတစ်ဦးအဖြစ်
ကရုဏာသက်ခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ လူ သည် ပတ်ဝန်းကျင်၏
ပြုပြင်ဖန်တီးမှုကို ခံရသည့် သားကောင်ပင် မဟုတ်လား။ မှီးသော ဝတ္ထုဟု
ဆိုသော်လည်း မြန်မာ့လူ့အဖွဲ့အစည်း ၊ လူ့ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခု၏ ရိုက်ပုတ်မှုဒဏ်ကို
အကြီးအကျယ်ခံခဲ့ရသော သားကောင်တစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်
စာရေးဆရာက ကရုဏာသက်ကာ သူ့ဘက်ကနေခဲ့သည် ဖြစ်မည်။

ဥရောကအလယ်ခေတ်ကနေ အသိဉာဏ် ပွင့်လင်းသော
ရီနေဆန်ခေတ်သို့ရောက်လာ သောအခါ ဥရောပသားတို့သည် ရှေးလက်တင်နှင့်
ဂရိစာ စာပေများကို လိုက်လံရှာဖွေ စူးစမ်း ဖတ်ရှုလာကြသည်ဟု ဆိုသည်။
မြန်မာစာပေ ပြန်လည်ဆန်းသစ်လာရန်လည်း ယခင်ကစာပေ များကို
ပြန်လည်ဖတ်ရှုလေ့လာဖို့ လိုအပ်ပါသည်။ ယနေ့လူငယ်များသည် ကိုယ့်အရင်က
လူကြီးများက ဘာတွေ ပြောခဲ့ကြ၊ ဘာတွေလုပ်ခဲ့ကြ၊ ဘာတွေ
ရေးထားခဲ့ကြသလဲဆိုသည်ကို ပြန်လည်လေ့လာစူးစမ်းခဲ့ကြသည့်အခါ

စာအုပ်ရှားပါးမှုသည်လည်း အတိတ်နှင့် ပစ္စုပ္ပန်စာပေ ဆက်စပ်နိုင်မှုတွင် ကြီးမားသော အဟန့်အတား တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုအဟန့်အတားကို တတ်နိုင်သည့်ဘက်က ဖြေရှင်းပေးလိုသည့် ဆန္ဒနှင့် ဤစာအုပ်ကို ထုတ်ဝေရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တခြားစာအုပ်ကောင်းများကိုလည်း ဆက်လက်ထုတ်ဝေရန် စီစဉ်ကြိုးစားပါဦးမည်။

ကျော်ကြားခဲ့သော သခင်ဗဟိန်း၏ အမှာစာနှင့်အတူ ဆရာဒဂုန်တာရာ၏ “မေ” ဝတ္ထုကို ပြန်လည်ထုတ်ဝေလိုက်သည့်အတွက် ယနေ့လူကြီးလူငယ်များ ပြန်လည် ဖတ်ရှုသုံးသပ်ဆင်ခြင် နိုင်ကြလျှင် “မေ”ကို ဖတ်၍ တစ်စုံတစ်ရာ အကျိုးရှိသည်ဟု ယူဆလျှင်တော့ ထုတ်ဝေသူ အနေနှင့် အလွန်ပီတိ ဖြစ်ရပါမည်ဟု။

စီစဉ်သူ

နီဒါန်း

မေဝတ္ထုကို ဖတ်ရသည်မှာ ရှန်ပိန်အရက်ကို သောက်လိုက်သည်နှင့် တူလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့အရသာနှင့် တူလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့အရသာမှာ အခြားအစာ အာဟာရများလို ဒါချည်း... ဒါချည်း မဟုတ်ဘဲ ထူးထူးကဲကဲ၊ ရှိန်းခနဲ၊ ရှိန်းခနဲ ဖြစ်သွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူ့ကို လျှာပေါ်တင်လိုက်ကတည်းက ဆန်းသစ်သော ဝေဒနာကို တွေ့ရသည်။ ခါတိုင်း စားနေကျ အရာများထက် ထူးသည်ကိုတော့ သိလိုက်သည်။ ဝမ်းထဲသို့ ချောချောမွေ့မွေ့ ဝင်မ သွား။ ပထမတော့ ပူတူတူ၊ ရှိန်းတိန်းတိန်း နှင့်ပင် မျိုချလိုက်ရသည်။ သူ့ကို ဖတ်နေစဉ်ပင် အသစ်အဆန်းကလေးများကို မတွေ့ဝံ့ဝံ့ဖြစ်နေရသည်။ သို့ရာတွင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... သူ့ကို တွေ့ရ၍ ခံစားရမည့် ဝေဒနာကို ရင်ဆိုင်ရမည်။ သူ့အယုအယကို ခံယူရာ၌ သူ့ကိုအရေ လည်ဖို့လိုသည်။ သူ၏ ယုယမှုမှာ အရေလည်ရေးပေါ်တွင် တည်လေသည်။ အရေလည်လာ လေး

ဖတ်၍ အင်မတန်အရသာရှိလေဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်ကူးကို ဖော်ကျူးသော အရေးအသား မှာ အနုစိပ်သည်။ သူ့အနုစိပ် သလောက်ကို ကြည့်သူက မြင်မှဟန်ကျသည်။ သူ၏ ရောင်ခြည်များသည် ရှေ့ဝယ် လှပစွာထင်လာလေသည်။ ထိုရောင်ခြည်များသည် ပဉ္စလက်နည်း ဖြင့် ပေါ်လာသော ရောင်ခြည်၍ ထိုဟာသာ သူ၏ Art အတတ်ပညာဖြစ်လေသည်။ ဒီဟာများသာ အရက်ကို မူးရသောအရသာ ဖြစ်လေသည်။

မေသည် မည်သူ့အအုပ်အထိန်းကိုမှ မခံရသော ကောလိပ်ကျောင်းသူလေး ဖြစ်လေ သည်။ သူသဘောအတိုင်း ဘာမဆိုလုပ်နိုင်သည်။ မေသည် ကျောင်းကထွက်လျှင်ထွက်ချင်း လူကုံထံတွေနှင့် တွေ့ရသည်။ ပထမတော့ လူကုံထံကို နားမလည်။ လူကုံထံကို အကဲမခတ် တတ်။ နောက်ဆုံးမေသည် လူကုံထံကို နားလည်လာလေသည်။ နားလည်လျှင် လူကုံထံ၏ ဒဏ်ကြောင့်ပင် သူတို့ကို စွန့်ခွာ၍ သွားရလေသည်။ နောက်မေသည် သူ့ကိုယ်သူ လူကုံထံဖြစ် အောင် ကလေသည်။ ဒီအခန်းထိ ဝတ္ထုရေးဆရာက လူကုံထံတွေကို ပြောင်လှောင်လေသည်။ ဝတ္ထုရေးဆရာသည် မေ့ဘက်ကနေ၍ လူကုံထံကို သရော်သည်။ နှုတ်ခမ်းမဲ့သည်။ ကျန်အခန်းအထိ ဝတ္ထုရေးဆရာသည် မေ့ဘက်ကလည်း မနေ။ ဘယ်ဘက်ကမှ မနေပေ။ မေ့ဘဝကိုသာ ဝတ္ထုရေးဆရာသည် ပန်းချီဆရာလို ပုံတူရေးပြသည်။ မေ့ပုံကားကို ရေးရာ၌ တစ်လုံးတစ်ပါးကိုမျှ မကွန့်၊ ဆေးရောင်နှင့်လည်း မမှုန်းသ၊ မေ့ကို စက္ခုဖြင့် မြင်ရသည့် အတိုင်းသာ ရေးဆွဲလေသည်။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ပုံကားဆွဲရာတွင် ဆေးသားအင်မတန်ညီ သည်။ အခြယ်အလှယ်လှပသည်။ လက်ရာယဉ်ကျေးသည်။ ပုံကားပြီးလျှင် ဝတ္ထုရေးဆရာ သည် အသာထောင်ထားလိုက်လေသည်။ ဘယ်နေရာက အမှောင်၊ ဘယ်နေရာက အလင်းစ သ်ဆိုကိုမူ ဝတ္ထုရေးဆရာက မညွှန်ပြ။ ကြည့်သူကသာ အလင်းနှင့် အမှောင်ကို ခွဲခြားရမည် ဖြစ်လေသည်။ ခွဲခြား၍ စိတ်ကူးဉာဏ်တိုးရခြင်းမှာ အရသာတစ်မျိုးဖြစ်လေသည်။

မေဝတ္ထုကိုရေးသော ကိုဌေးမြိုင် (ဒဂုန်တာရာ)မှာ ကျောင်းသာဖြစ်လေသည်။ သူသည် တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂအသင်းတွင် အမှုဆောင်တစ်ဦးဖြစ်၍ သူသည်အနှစ်က ဝါဒပြန့်ပွားရေးမှူးဖြစ် လေသည်။ ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားသမဂ္ဂအသင်းမှ ထုတ်ဝေသော မျိုးညွန့်မဂ္ဂဇင်း နှင့် တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂမှ ထုတ်ဝေသော အိုးဝေမဂ္ဂဇင်းတို့တွင် အယ်ဒီယာဖြစ်ခဲ့သည်။ သူသည် သမဂ္ဂအစည်းအရုံးစင်မြင့်မှလာသော စာရေးဆရာဖြစ်လေသည်။ သူရေးသော ဝတ္ထုတို၊ ဆောင်း ပါး၊ ကဗျာများကို ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်း၊ ဂန္ထလောက၊ ယူနီဘာစီတီကောလိပ်မဂ္ဂဇင်း များတွင် ဖတ်ရသည်။ သူသည်စာပေကို ရေးစက ကဗျာများကိုရေးသည်။ ယခုမူ သူသည်ဝတ္ထုရေးဆရာ ဖြစ်လေပြီ။ သူတွင်ကဗျာစိတ်ကူးရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သူရေးသားရာ၌ စာလုံးကလေးများမှာ ကဗျာဆန်သည်။ အင်မတန်လှပသည်။ သူသည် ဝတ္ထုကို ရေးသားရာ၌ စာလုံးကလေးများကို ပန်းသီသလိုသီသည်။ နောက်တစ်ခုမှာ သူသည် စကားလုံးထုဆရာဖြစ်သည်။ သူသည် စကားလုံးအသစ်ကလေးများကို ထုလုပ်သည်။ အသစ်အဆန်းများ ပေါင်းဖွဲ့၍ သူ့အရေးအသား ဖြစ်လာရသည်။ သူသည် သီကုံးရေးသားရာ၌ Rhythmic ညီညွတ်၍ ပြေပြစ်သည်။

သူသည် တော်လှန်မှုသမားလည်း ဖြစ်လေသည်။ ရေးနေကျ၊ စိတ်ကူးနေကျများကို တော်လှန်၍ အသစ်ထွင်သည်။ လေပြင်လေညှင်းဟု မသုံး၊ လေနုအေးဟု ရေးသည်။ ကစား သည်ဟု မရေး။ နှောသည်ဟု ရေးသည်။ ဒီလိုသူသည် ဘယ်သူနှင့်မှမတူ၊ ဘယ်ဟာနှင့်မှ မတူသော အရသာမှာ ရှန်ပိန်အရက်ကိုသောက်၍ မူးနေသော အရသာဖြစ်လေသည်။ မေ၏ ပုံကားသည် ရှေ့တွင်အခိုးအငွေ့များသဖွယ် လိပ်၍ လိပ်၍ သဏ္ဌာန်သည် မေဝတ္ထုဖြစ်၍ အရက်လိုမူးပြီး လာရန်မှာ နိဒါန်းကို ကျော်၍ ရှေ့ဆက်ဝတ္ထုကို ဖတ်ဖို့ပင် ဖြစ်လေသည်။

(၁)

လေနအေးသည် တနွဲ့နွဲ့ နေ့နေဆဲကို...။

ဆရာဖြစ်သင် ကောလိပ်ကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ မြင့်မားလှသော
မန်ကျသည်းပင်၊ ပိတောက်ပင်၊ မရမ်းပင်များသည် လေအယာဉ်တွင် တသွင်သွင်
လှုပ်ရှားလျက်ရှိလေသည်။ အမြင့်ဝယ်၊ သစ်ရွက်သစ်ကိုင်းများအကြားကိုဝှေ့၍
လေခတ်သဖြင့် တရှိရှိမြည်နေလေသည်။ စောစောက နှင်းတွေ တမှုဲမှုဲကျထားသဖြင့်
ဝှမ်းဆိုင်များလို အဆုပ်လိုက် အခဲလိုက် အိနေသော နှင်းပွင့်များမှာ သစ်ကိုင်းအခက်
အလက်ဝယ် တွဲလဲခိုကာ နောက်ဘက်အင်းလျား လမ်းဆီမှ ထိုးလာသော
နေရောင်ခြည်ဦးဝယ် ငွေသွေးအလှကို ရွှေရေးပြနေကြလေသည်။ အမှန်မှာ
နှင်းများသည် နွေဦးမယ်ကို ကြိုဆို၍ ဆောင်းကို နှုတ်ဆက်ကန်တော့သော
နှင်းကြွင်းများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ထုကြီးထည်ကြီးနှင့် ခုံခုံရနံ့ရနံ့ရှိသော ကျောင်းအဆောက်အဦများမှာ
ကောင်းကင်အပြာ ကို နောက်ကျောခံလျက် “ဝင်ဒါမီယာ” ဘက် စိမ်းစိမ်းညိုသော
တောရိပ်တောင်ရိပ်မှ အထင်း သား၊ အကွင်းသားပေါ်နေလေသည်။
ပြည်လမ်းမကြီးပေါ်မှ လော်ရီများ၊ ကားများ၊ ဘတ်များ စသော ရထားယာဉ်တို့
ဝေါခနဲ၊ ဝေါခနဲ တရိပ်ရိပ်ဖြတ်သွားကြသော်လည်း ဆရာဖြစ်သင်
ကောလိပ်ကျောင်းကြီးမူကား နေမြနေမြပင် တည်ရှိလျက်၊ ပကတိ တည်ငြိမ်သော
ဣန္ဒြေသမတ်ဝင်ကာ ရံဖန်ရံခါမျှသာ ပြောင်းလဲမှု၏ ပဲ့တင်သံ ဝေ့လာလေသည်။

နှင်းနုနုဝယ် အားလုံးသော သစ်ပင်ဟူသမျှသည်
ကြော့ကြော့ဝင်းနေသည်။ ပိုးသားလို တလွင်လွင် အိနေသည်။

မြဆေးချယ်ထားသလို စိမ်းစိမ်းစိုနေသည်။ သို့ရာတွင် ကြော့ရာ၊ လွင်ရာ စိမ်းရာမဟုတ်သော နွေဦးပေါက်လာသဖြင့် နွေဦးပေါက် ရှေ့တော်ပြေး နတ်သမီးများ မှာလည်း က၍ နေကြလေသည်။ သစ်ရွက်ခြောက်များသည် လေရှူး၏ စည်းဝါးချက်အတိုင်း အကိုင်းအလက်တို့မှ ဝေလည်ဝေလည်နှင့် ကြွေကျကာ မြေပေါ်တွင် နှစ်ပတ်၊ သုံးပတ်လိမ့်၍ သွားကြလေသည်။ ကျောင်းအတွင်းရှိ လမ်းငယ်ပေါ်တွင် သစ်ရွက်ခြောက်များ၊ ပန်းပွင့်အခြောက်များ ပြန်ကြွလျက်ရှိလေသည်။ သစ်ရွက်ခြောက်များအပင်မှ ထွက်ခွာလာကြ သော အချင်းအရာမှာ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများအတွက် အတိတ်နိမိတ်ဖြစ်လေသည်။ အကြောင်းမှာ တစ်နှစ်ကုန်ပြန်၍ နွေကျောင်းပိတ်ရက်အတွက် နေရပ်သို့ ပြန်ရန်သိပ္ပံကျောင်း ကြီးမှ ထွက်ခွာကြသည့်အခါ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ သစ်ပင်ကြီးငယ်များပေါ်မှ ကျေးဌာန် အပေါင်းတို့မှာ တစ်ကိုင်းမှ တစ်ကိုင်းကိုကူးကာ နှုတ်ဆက်တေးလင်္ကာကို သီဆိုလျက် ရှိကြ သည်။

အထူးသဖြင့်ကား မိန်းကလေးကျောင်းဆောင် အရှေ့မျက်နှာစာရှိ ပန်းရုံအတွင်းမှ ပန်း များသည် သူတို့၏ ရိုးညာတံကို အောက်သို့ကိုင်းညွတ်ကာ ဝတ်ရည်အစအနကလေးများ စိုစွတ်လျက်။ နေရပ်သို့ပြန်သွားကြမည့် ကျောင်းသူများအား အောက်မေ့နေကြဟန် ရှိလေသည်။ အချို့ပန်းများသည် သူတို့၏ ချပ်လွှာကို ကော့ရရော့ဖြစ်စေလျက် ဝန်စည်စလယ် များကို ကားနှင့်တင်ကာ တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ကျောင်းဆောင်မှ ထွက်ခွာသွားကြသော စာသင်သူ များအား ငေးကြည့်နေသည့် အသွင်ကို ဆောင်နေကြလေသည်။ အချို့အားငယ်သော ပန်းများ သည် စာသင်သူများနှင့် ခွဲခွာရမည်ကို အောက်မေ့လွန်းလှသဖြင့် မကြည့်ရက် ၊ မမြင်ရက် ဘီ အလား၊ ပွင့်ချပ်ကားကားကြီးများနှင့် ကွယ်ကာပုန်း၍ မျက်စိလွှဲထားကြလေသည်။ မာနကြီး သော ပန်းပွင့်များမှာ သူတို့နှင့်အလှချင်းပြိုင်ကြသော ကျောင်းသူများ သွားကြတော့မည် ကို ကြိတ်၍ ပမ်းသာကာ၊ ဝတ်မှုလှလှကလေးများကို ဆော့ကစားကာ၊ ပျော်၍ နေကြ လေသည်။

အမှန်မှာ။ ပန်းပွင့်ကလေးများသည် ကျောင်းဆောင်အတွင်းရှိ ကျောင်းသူများ၏ အရိပ် ဖြစ်လေသည်။ ပန်းပွင့်ကလေးများ အလှူပူပါရုံကို မက်သလို သူတို့လည်း အလှူပူပါရုံကို မက်ကြ သည်။ ပန်းပွင့်ကလေးများ အလှူကြိုက်သလို သူတို့လည်း အလှူကြိုက်ကြသည်။ ပန်းပွင့် ကလေးများ မာနကြီးသလို သူတို့လည်း မာနကြီးကြသည်။ ပန်းပွင့်ကလေးများ ချစ်ဖွယ် ကောင်းကြသလို သူတို့လည်း ချစ်ဖွယ်ကောင်းကြသည်။ ပန်းပွင့်ကလေးများ အယုအယခံချင် သလို သူတို့လည်း အယုအယခံချင်ကြသည်။ ပန်းပွင့်ကလေးများအားငယ်၍ အလဟဿစိတ် များသလို၊ သူတို့လည်း အားငယ်၍ အလဟဿစိတ်များကြလေသည်။ ကျောင်းသူ ပန်း၊ ပန်း ကျောင်းသူ ခြားနားခြင်းမှာ သက်ရှိနှင့် သက်မဲ့သာဖြစ်လေသည်။

ပန်းပွင့်ကလေး တစ်ပွင့်သည် မိန်းကလေးကျောင်းဆောင်အထက်ထပ်၊ ဝင်ဒါမီယာဘက် သို့ မျက်နှာပြုနေသော အခန်းတစ်ခန်းတွင်းရှိ မှန်တင်ခုံ၌ ရပ်ကာ အလှပြင်လျက်ရှိလေသည်။ ထိုပန်းပွင့်ကလေးမှာ မခင်စီဟု ခေါ်သော သက်ရှိပန်းပွင့်ကလေး ဖြစ်လေသည်။ ခါတိုင်းကဲ့သို့ အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းဆောင်မှ စန္ဒရားသံကိုလည်း ကြားရ။ ခါတိုင်းကဲ့သို့ ဓာတ်စက်သီချင်းဖွင့် သံ၊ ရေဒီယိုသံတို့ မှာလည်း အပေါ်သို့ သဲ့သဲ့မျှ ပျံလွင့်၍ မလာ။ ခါတိုင်းကဲ့သို့ ကျောင်းသူ တွေ ကစားကြသော ချောက်ချောက်ချက်ချက် အသံတွေကိုလည်း နားမစွင့်မိ။ သူ့နားထဲတွင် သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်လှန်နှုတ်ဆက်ကြသော အသံဗလံတွေကိုသာ ကြားနေရလေသည်။ သူ သည်အလှပြင်ပြီးလျှင် စားပွဲပေါ်ရှိ စာအုပ်တစ်အုပ်နှစ်အုပ်ကို သိမ်းဆည်းကာ ထင်းရှူးသေတ္တာ ထဲသို့ ထည့်လေသည်။ နောက် အပြီးမသတ်တတ်သေးသော နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးနှင့် နှုတ်ခမ်းကို ချယ်လှယ်နေပြန်လေသည်။ သူ၏ စိတ်သည် အတည်တကျမရှိ။ လုပ်သမျှတို့တွင်လည်း တစ်ခု ပြီးတစ်ခု အစီအစဉ်နှင့်မလုပ်။ တဖန်သူသည် ပြတင်းပေါက်မှကျော်ကာ အပြင်သို့ ငေးနေပြန် သည်။ “ဥဩ ဥဩ” ဟု... ဥဩသည် နွေဦးကို ကြိုလေသည်။

အခန်း၁ အခန်းဆီး လိမ္မော်ရောင်ကြားမှ မိန်းမပျိုတစ်ဦး၏
သဏ္ဌာန်ပေါ်လာလေသည်။

“ဝင်ခဲ့လေ”

မိန်းမပျိုတစ်ဦးဝင်လာသည်။ မခင်စီသည် သူ့ဆီပြေးလာလေသည်။

“ဪ မေပါကလား၊ နှုတ်ဆက်မလို့ လာတာလား...”

မေသည် ခေါင်းကိုညိတ်လေသည်။ မေသည် မခင်စီကို မကြည့်၊
ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ သာ ငေးနေလေသည်။ အပြင်ဘက်ကောင်းကင်အပြာတွင်
တိမ်တိုက်အဖြူများ လွင့်ပါး နေသည်ကို မေ မြင်ရလေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ စို့ကို နှုတ်ဆက်မလို့လာတာ”

မေသည် ခုတင်ပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။ မခင်စီသည်
သူ့ဘက်သို့ လှည့်၍ “ဘယ်တော့ သွားမှာလဲ” ဟု မေး၏ ။

“အို မေတော့ သိပ်ကြောက်တာပဲ၊ ခုလေးပဲသွားရမှာ”

မေသည် ကြမ်းပြင်ကို ကြည့်ကာ “ခုလေးပဲ နေရမှာ၊ တော်တော်ကြာ
မေတစ်ယောက် ထဲ ရှိတော့မှာပဲ” ဟု ဆက်ပြောလေသည်။

မခင်စီမှာ ဝမ်းနည်း၍ သွားကာ. “မေရယ် ဒီလိုမပြောပါနဲ့ကွယ်၊
ဘာမှအားငယ်စရာ မဟုတ်ပါဘူး... မေဟာလဲ တစ်ယောက်ထဲ၊ အဖော်မဲ့မှာ
မဟုတ်ဘူး၊ တော်ကြာ မေ့ကို ခင်လာကြမှာပါ။ စီ မေ့သဘောကို သိပါတယ်။

မေ၏ မျက်လုံးများသည် အရောင်လက်၍ လာ၏ ။ “မေ
အဖော်အပေါင်းတွေနဲ့ ခင်မင် ပြီး ပျော်နေမယ်ဟုတ်လား...။ မေ့အပေါ်ကို
တကယ်ကောင်းတာ စီပဲရှိတယ်။ စီတစ်ယောက်ပဲ မေ့ကို တကယ်ကြင်နာတယ်”

“မဟုတ်သေးဘူးမေ၊ မေဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မုန်းတတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊
မေက အင်မ တန် ချစ်တတ်ခင်တတ်တာ၊ မေက စို့လို မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် ၊ မေသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မေနဲ့စီနဲ့ဟာ မတူဘူး။

စို့မှာဆိုလျှင် ကြင်နာ တဲ့ အဖေတို့...ယုယတဲ့အမေတို့...အလိုလိုက်တဲ့ အစ်ကိုတို့နဲ့ သိပ်နေရာကျတယ်။ မေ့မှာ ဆို ဘာမှမရှိဘူး။ လောကမှာ မေ တစ်ယောက်ထဲရယ်။ နောက်ပြီး ပိုက်ဆံအတွက်ဆိုရင် ကော...”

မေသည်လက်နှစ်ဖက်ကို ပတ္တာဆက်သလို ဆက်နေ၏ ။

“အခုဆိုရင် လက်ထဲမှာ ငွေနှစ်ဆယ်ပဲ ရှိတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ လောကကြီးမှာ နေရမှာ”

မခင်စီမှာ မျက်ရည်လေးလည်နေရှာလေသည်။ မခင်စီနှင့် မေမှာ အတော်ချစ်ကြသည်။ သူတို့သည် အတော်ကြာ ငြိမ်သက်၍ နေကြ၏ ။

“မေ့ လိပ်စာ ပေးပါဦး၊ မေ အခုသွားပြီး ဆရာမလုပ်ရမယ့် အိမ်လိပ်စာကို ပေးရမှာပေါ့ နော်” ဟု မေ့ကို မကြည့်ဘဲ မခင်စီက မေး၏ ။

“ဦးဘမောင် ၊ မြေပိုင်ရှင်နှင့် သမာဓိမြို့ဝန်၊ လိပ်ပြာကန်၊ ပဲခူးမြို့ကတစ်ဆင့် မေ ဆိုလျှင် ရောက်မှာပေါ့”

မခင်စီသည် လိပ်စာကို ကူးယူရင်း “နားထောင်လို့ အကောင်းသား”ဟု ပြော၏ ။

“အို မေတော့ ပျော်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အရှင်လတ်လတ် မြေမြှုပ်ခံရမလိုနေမှာပဲ” ဟု ပြောပြီး မေ၏ မျက်လုံးများသည် တောက်ပြောင်၍ လာပြန်သည်။

“မေကလည်းကွာ ဒါချည်း ထပ်ထပ်ပြောနေတာပဲ။ အဆောင်မှူးဒေါ်သက်တင်ကို ပဲခူး မှာ ဆရာမလုပ်မယ့် အကြောင်း ပြောသေးလား” ဟု မခင်စီက အိပ်ရာလိပ်ကို လက်နှင့်ပုတ် ကာ ဖုံးခါရင်း မေး၏ ။

“ပြောတယ် ဒေါ်သက်တင်နှင့် ဦးဘမောင်ဇနီးနဲ့ သိကြတယ်တဲ့။ မေက

တစ်မျိုးစီရဲ့၊ မိန်းမတွေကို အားကြီးမုန်းတယ်၊ ရွံတယ်၊ စီနဲ့ မေနဲ့
မေတ္တာနှောင်ကြိုးကတော့ ဘယ်တော့မှ မပြတ်ဘူး”

မေ၏ မျက်နှာပုံပန်းသည် မကြည်လင်သော အသွင်ဆောင်နေ၏။
သူတို့သည် ခွဲရမှာ ဝမ်းနည်းနေကြ၏။

“စီကော မြို့ထဲဘယ်တော့ပြောင်းမလဲ”

ဟု မေက မေး၏။ မခင်စီမှာ ရန်ကုန်မြို့ထဲ
ကန်တော်ကြီးပတ်လမ်းတွင်နေ၏။ သို့ရာ တွင် ကျောင်းဆောင်မှ ကျောင်းတက်၏။

“ညနေ အိမ်ကကား လာခေါ်မယ်”

သူတို့သည် စကားရပ်သွားကြပြန်၏။ အတော်ကြာမှ ခွဲရန် တော်ပြီဟု
အောက်မေ့သ ဖြင့် မေသည် မခင်စီ၏ လက်ကိုဆုပ်ကာ “ကဲ မေသွားတော့မယ်နော်၊
နုတ်ဆက်တာပဲ” ဟု မျက်ရည်စနှင့် ပြုံး၍ ဆိုလေသည်။

မခင်စီသည် မေ့အနားသို့ ကပ်လာကာ ခေါင်းကိုအသာညိတ်လေသည်။
နောက် သူတို့ သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖက်ကာနမ်းကြလေသည်။

“စီ မေ့ကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး” ဟူ၍ သာ မခင်စီက
ပြန်ပြောနိုင်အားသည်။ စကားဆုံးလျှင် မေသည် သူ့အား ပြန်မကြည့်ဘဲ
တစ်ခါတည်း အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေ သည်။ မခင်စီမှာ တံခါးပေါက်ကိုမှီရင်း
ကော်ရစ်ဒါ အချိုးတွင် ကွယ်သွားသော မေ့ကို ငေးကြည့်ကာ
တစ်ချက်ရှိုက်လိုက်သည်။ သူ၏ ရှိုက်သံမှာ မေတ္တာစောင်းကြိုးကို တီးခတ်မိသော
အသံဖြစ်လေသည်။

မေ့မှာ တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်လေသည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက
သူ့အမေဆုံး၍ သူ့အဖေ လက်ထဲတွင် ကြီးပြင်းလာရသည်။ သူ့အမေမှာ
ကချေသည်ဖြစ်၍ အဖေမှာ စန္ဒရားတီးဆရာ ဖြစ်လေသည်။ သူ့အဖေသည်

ဂုဏ်သလေရရှိ သားသမီးများကို စန္ဒရားတီးသင်ပေးရသောအခ ငွေဖြင့် သမီးကို စောင့်ရှောက်လေသည်။ ထိုအခါက ဂုဏ်သရေရှိ သားသမီးများမှာ စန္ဒရားတီး တတ်မှ ဂုဏ်ရှိသည်ထင်မှတ်သော ကာလဖြစ်လေရာ ဝင်ငွေ အတော်ဟန်ကျသဖြင့် သမီးကို ရန်ကုန် ခိုင်အိုမိန်းကလေးကျောင်းတွင် ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား ထားနိုင်လေသည်။ သူ့အဖေ၏ သဘောမှာ သူ့သမီးကို အမေလိုလည်း အက မကောင်းစေချင်။ သူ့လိုလည်း စန္ဒရားအတီး မတော်စေချင်။ လောကအလယ်တွင် တင့်တယ်စွာသာ နေစေချင်သည်။ သို့ရာတွင် မေမှာ စန္ဒရားကောင်းကောင်းတီးတတ်လေသည်။ (၁၀)တန်းအောင်သောအခါ သူ့အဖေက ဆရာဖြစ် သင်ကောလိပ်ကျောင်းတွင်နေစေလေသည်။ ဆရာဖြစ်လက်မှတ်ရလျှင် ဆရာမလုပ်၍ သူ့ဘဝကို ခရီးသွားရန်ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့အဖေမှာ မေ ကောလိပ်ရောက်သည့် ပထမနှစ်ကပင် ဆုံးသွားလေရာ မေမှာ လောကကြီးအလယ်တွင် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ် ခဲ့လေသည်။ သူ့အဖေထားခဲ့သောငွေမှာ ဒုတိယနှစ် စာသင်ချိန်နှစ်အပြီးအထိသာခံလေသည်။ စာမေးပွဲတွေပြီး၍ ကျောင်ပိတ်သည့်အခါ မေ့လက်ထဲတွင် ငွေနှစ်ဆယ်ကျော်ကျော်သာ ကျန် ရစ်လေသည်။ ကံအားလျော်စွာ ပဲခူးမြို့ မြေပိုင်ရှင်ဦးဘမောင်၏ သမီးနှစ်ယောက်ကို အင်္ဂလိပ် စာသင်ပေးရန်နှင့် စန္ဒရားသင်ပေးရန် ဆရာမအလုပ်ရလေရာ ယခု ကျောင်းပိတ်ပိတ်ချင်း ပဲခူး သို့ အလုပ်ဝင်ရမည်။

မေသည် သူ့အခန်းထဲ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း အိပ်ရာလိပ်သေတ္တာစသည်ကို အပြီးအစီးတုပ်နှောင်နေလေသည်။ သားရေသေတ္တာကိုမူ မပိတ်သေးပဲ စားပွဲပေါ်တချို့၊ အံဆွဲ ပေါ်တချို့ ကျန်နေသောပစ္စည်းကလေးများကို သိမ်းဆည်းနေ၏ ။ အံဆွဲထဲမှ ဖဲပွင့်အစိမ်းနုက လေး ကိုယူကာ သေတ္တာထဲသို့ ထည့်လေသည်။ သူသည် ကြောင်များကို အလွန်ချစ်၏ ။ ကြောင်များသည် သူ့ကိုဘယ်တော့မှ မကုတ်ကြ။ သူ့ပေါင်ပေါ်တွင်

လာထိုင်ကာ ချစ်ဖွယ်ကိတ် သံ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနှင့် ချွဲနဲ့နေတတ်ကြ၏။
နောက်ဆုံးတွင် မေသည် သူ့ကို ပိုးနေသော ပန်းချီဆရာတစ်ဦး ပုံတူရေးဆွဲပေးသော
ပုံကားကို စားပွဲမှယူကာ ကြည့်လေသည်။ ပန်းချီဆရာပျိုမှာ မေ့အား မြတ်နိုးသမျှ၊
ချစ်သမျှအရာကို ပန်းချီဆေးပေါ်တွင် အနုပညာဖြင့် မှူးသထားဟန် တူလေသည်။
မေသည် ပုံကားကိုကြည့်၍ ပြုံးကာ သေတ္တာထဲသို့ ထည့်လိုက် လေသည်။
သိမ်းဆည်း၍ ပြီးလေပြီ။ အိပ်ရာလိပ်၊ စာအုပ်သေတ္တာ၊ သားရေသေတ္တာတို့ကို စီး၍
ထားပြီးလေပြီ။

မေသည် အဆောင်မှူးဆရာမကြီး ဒေါ်သက်တင်ကို
နှုတ်ဆက်ရန်အောက်ထပ်သို့ ဆင်း သွားလေသည်။ ဆရာမကြီးမှာ သူ့ရုံးခန်းတွင်
စာရင်းတစ်ခုကို ကြည့်လျက်ရှိလေသည်။ မေ သူ့ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာလျှင်
ဆရာမကြီးသည် မော့ကြည့်လေသည်။

“ဪ... မေပါကလား”

“ကျွန်မ ဆရာမကြီးကို နှုတ်ဆက်ဖို့လာပါတယ်” ဟု မေက ဖြေ၏။

“အေး... အေး တစ်ခါတည်း ပဲခူးသွားရမှာပဲ မဟုတ်လား”

“အေး ဂေဇက်ကိုတော့ ဟိုကပဲ သတင်းစာထဲမှာ ကြည့်ပေါ့၊
အောင်ပါလိမ့်မယ်ကွယ်၊ အောင်ပါတယ်”

မေသည် နောက်ထပ်ပြောရန် မရှိသဖြင့် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားရန်
ခြေလှမ်းလေသည်။

“ဒီစာကို ဦးဘေမောင် ဇနီး ဒေါ်ငြိမ်းခင်ကို ပေးတာပေါ့၊ မင့်အတွက်
ထောက်ခံစာပဲ၊ အေး အေး နောင်ကိုကြီးပွားဖို့ ဆရာမကြီး ဆုတောင်းပါတယ်” ဟု
ပြောကာ မေ့လက်ထဲသို့ စာအိတ်တစ်ခုထည့်လေသည်။ ဆရာမကြီးသည်
ပြောရန်ပြီး၍ မေ့ဘက်သို့ ကျောပေးစဉ် မေ လည်း ထွက်လာခဲ့လေသည်။

မေသည် သူ့အခန်းထဲသို့ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း

ပထမပြုလုပ်သောအရာမှာ ဆရာမကြီး၏ စာကို အသာခဲတန်နှင့်
နေရာမပျက်အောင် ဖွင့်ဖောက်၍ ဖတ်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဆရာဖြစ်သင်ကောလိပ်ကျောင်း

ပြည်လမ်း - ရန်ကုန်။

ချစ်စွာသော မငြိမ်းခင် . . .

မေ့အား မငြိမ်းခင်တို့ အိမ်အတွက် ဆရာမလုပ်ရန်ကို ကျွန်မက
မိတ်ဆက် ပေးသည်။ ကိစ္စမှာ တာဝန်ရှိသလောက်တော့ ရှိသည်ကို
ကျွန်မသိပါသည်။ ကျွန်မတစ်ခု ထောက်ခံချင်တာကတော့ မေဟာ မငြိမ်းခင်တို့
ဆန္ဒအတိုင်းသာ မဖြစ်ဘူးလို့ထင်ရင် အခုလို မေ့အတွက်
စာရေးပေးမှာမဟုတ်ဘူးတဲ့။

ကျောင်းဆောင်မှာ ကျွန်မ မေနဲ့ အခန့်မသင့်တာ တွေ့ရပေမယ့်၊
သူ့သဘော သကာ ယမှာကြီးလေးတဲ့ အပြစ်တော့ မမြင်မိဘူး။ နောက်ပြီး
ကျွန်မဝံခံရမှာက မေဟာ ဉာဏ်ပါးတဲ့ ကျောင်းသူတစ်ဦးတဲ့။ ပညာဘက်မှာ
တော်ပါတယ်။ သူ့အင်္ဂလိပ်စကားကို နားထောင်ကောင်း လောက်အောင်
ပြောတတ်တယ်။ ဒိုင်အိုဆီစင် ကျောင်းထွက်ဆိုတော့ သွက်လက်တာပေါ့။ မေ ဆိုတဲ့
နာမည်ဟာလည်း ဗမာနာမည်မဟုတ်ဘဲ မင်္ဂလိပ်နာမည် May ပဲ။
ပညာအရည်အချင်းနဲ့ ပတ်သတ်လို့တော့ ဆိုစရာတစ်ကွက်မရှိဘူး။

စန္ဒရားအလွန်တီးကောင်းတယ်၊ မြန်မာသီချင်းသံကြီး သီချင်းခံကို
ကျကျနန ကျွမ်းကျင် တယ်၊ အထူးသဖြင့် ပတ်ပျိုးကို နိုင်တယ်။ အင်္ဂလိပ်
သီချင်းအသင့်အတင့်တတ်တယ်။ ဂီတ ဘက်မှာ အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင်

တော်ပါတယ်။

ပထမ သူ့ကို စတွေ့ခါစတော့ ဘော်ကျော့ မိန်းကလေးလို့ ထင်မလား
မပြောတတ်ဘူး။

ဒါပေမယ့် အရေလည်လာတဲ့အခါမှာ ဒီလောက်မဆိုးဘူးဆိုတာ
တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။

မငြိမ်းခင်တို့ အိမ်သား အားလုံး သမီးနှစ်ယောက်ပါ
ကျန်းကျန်းမာမာရှိကြလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ ဆုလည်းဆု
တောင်းနေပါသည်။

ဪ . . . တစ်နေ့မေ့နေတယ်။ မေဟာ ကြောင်တွေကိုအင်မတန်
ချစ်တတ်တယ်။ ချစ်တာမှ လွန်လွန်ကဲကဲကို ချစ်တယ်. . . ။

ခင်သက်တင်

မေသည် စာကိုအပြန်အလှန်ဖတ်ပြီး လက်ပေါ်တွင် မေးတင်လျက်
အတန်ကြာငေးနေ လေသည်။ နောက်သူသည် တစ်ချက်ရယ်ကာ စာကို
အစုတ်စုတ်အမွှာမွှာဖြစ်အောင် ဆုပ်ဖြဲ ကာ အောက်သို့လွှင့်ပစ်လိုက်၏ ။
စက္ကူအပိုင်းအစများသည် ဈာန်ယဉ်သတ်ကာ မြေပေါ်တွင်
သစ်ရွက်ခြောက်များနှင့်အတူ ရောလျက်ရှိလေသည်။

(၂)

ထိုညနေ၌ ဦးဘမောင်သည် ပျံ့ပျံ့ပြူးသော လမ်းကလေးပေါ်တွင် အညောင်းပြေလမ်း လျှောက်၍ နေလေသည်။

သူသည် ဘုရားလူကြီးတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။

အနောက်ဘက်သစ်ပင်ရိပ်ကလေးအကြားမှ ဖြာ၍ လာသော ရွှေကောင်ခြည်သည် သူ၏ စိမ်းသော ကတုံးကိုပြောင်စေလေသည်။ နွေအခါ ဖြစ်လေရာ အပူရှိန်ငွေ့သည် နေစောင်းသည့်တိုင်အောင် ပျံ့လွင့်လျက်ရှိသဖြင့် အိုက်စေရာ သူ သည် အိတ်ထဲမှာ ပုဝါဖြူကိုထုတ်ကာ မျက်နှာမှ ချွေးများကို သုတ်၏ ။ လက်ကိုင်ပုဝါနှိုက်ရာ၌ အိတ်ထဲတွင် ဆေးပြင်လိပ်ကိုပါ စမ်းမိသဖြင့် ဆေးလိပ်သောက်ချင်သောစိတ်ပါ ပေါ်လာ၏ ။ သူသည် ဆေးလိပ်ကို မီးချစ်နှင့်အတူ ထုတ်ဆဲ။ တူရုမှ သူ့ဆီသို့လာနေသော ဆိုင်ပိုင်ရှင် တရုတ်၏ မိန်းမ မကျင်မယ်ကို မြင်ရလေသည်။ သူသည်မမြင်ဟန်ပြုကာ ဆေးလိပ်ကို အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထွက်လျက် လမ်းဘေးရှိစကားဝါပန်းရုံဘက်ကို စိတ်ဝင်စား၍ နေလေသည်။ စကားဝါပွင့်ကား ဖုံထူသောလမ်းဘေးဝယ် ရွှေအိုရောင်တောက်နေကြ၏ ။

မကျင်မယ်သည် သူ့အနားသို့ရောက်လျှင် “ဪ ဦးဘမောင် လမ်းလျှောက်မှတ်တယ်” ဟု သူ့ကို နှုတ်ဆက်လေသည်။

သူသည် စကားဝါရုံမှ ခွာကာ သူမဘက်သို့ လှည့်၍ “မကျင်မယ်ပါကလား” ပြန်၍ နှုတ်ဆက်လေသည်။ သူနှင့်လမ်းလျှောက်တိုင်း ဆုံတတ်သည်။

“ညနေက သိပ်လှတာပဲ။ တော်တော်လှတာပဲ” သူသည် ပြောပြီးလျှင်

စကားရပ်သွား၏ နောက်ထပ်ဆက်ရန် စကားလုံးရှာမတွေ့။

“ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား မကျင်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ လှပါတယ်။ မနက်ခင်းမှာလည်း ညနေလို လှတာပါပဲ”
စကားပြတ်သွား ကြ၏ ။ ဦးဘေမောင်သည် အိတ်ထဲမှ ဆေးလိပ်ကိုထုတ်ကာ
မီးညှိလေသည်။ သူ့သဘောမှာ မကျင်မယ် ပြန်စေချင်၏ ။ သို့ရာတွင်
ရပ်မြဲရပ်နေလေသည်။

“မကျင်မေတို့ဆိုင်ကော အတော်ရောင်းကောင်းမှတ်တယ်”

သူသည် တုတ်ကောက်ကို ဝှေ့ရင်း မေးလိုက်၏ ။

“ကောင်းလှတယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ရှင်၊ ဘီယာကတော့
ရောင်းကောင်းပါရဲ့။ နေ့တိုင်း လိုပဲတွင်ပါတယ်။ ဦးဘေမောင်တို့လို သူဌေးတွေက
အားပေးမှပေါ့ရှင်”

“ဟာ ကျုပ်မသောက်တတ်ပါကလား”

“ဟုတ်တယ်လေ ဘီယာတော့ ဘယ်သောက်မလဲ၊

ဘရန်ဒီကြိုက်တယ်မဟုတ်လား” ဟုမကျင်မယ်က ပြုံးကာမေးလေသည်။
ဦးဘေမောင်သည် ဘရန်ဒီကို သူ့ယောက်ျားတရုတ်ထံ မှ ဝယ်သည်ကို သူ
သိလေသည်။ ဦးဘေမောင်မှာလည်း မသောက်ဟု ငြင်းမည်မဟုတ်ပေ။

“ဘရန်ဒီဆိုလို့ဗျာ၊ အိမ်မှာတောင် အခု ကုန်နေပြီ၊

ဒါဇင်ဝက်လောက်တော့ လိုချင် တယ်” ဟု နောက်ဆုံး ဦးဘေမောင်က ဆို၏ ။

“ဟုတ်ကဲ့ရှင် . . မနက်ဖြန်တော့ အိမ်ကို ပို့လွှတ်လိုက်ပါ့မယ်” ဟု
မကျင်မယ်က ကိုယ် ကိုအနည်းငယ်ကြို့၍ ယဉ်ကျေးစွာ ပြောလေသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ နေမကောင်းရင် ဘရန်ဒီက အင်မတန်နေရာကျတယ်။
တလောက်လေးကလည်း မငြိမ်းခင် မမာလို့ ဒီဘရန်ဒီပဲ တိုက်ရတာ ပဲ။

တကယ်ဆိုတော့ ဘရန်ဒီဟာ အားဆေးတစ်မျိုးပဲ လူကိုအားပြည့်ပြီး
ရွှင်လန်းစေတယ်။ အထူးသဖြင့်ငှက်ဖျား အင်မတန်ကောင်းတယ်၊ ကျုပ်ကလည်း
ငှက်ဖျားသမား ဆိုတော့ ဘရန်ဒီနဲ့တဲတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ငှက်ဖျားတော့ ကောင်းတယ်” ဟု မကျင်မယ်က
ထောက်ခံ၏ ။

“ဒါပေမယ့် အခုလို လှပသာယာတဲ့ ညနေခင်းများမှာ ဘယ်ဖျားပါ့မလဲ၊
အခုလို ပန်းတွေနဲ့ဆိုရင်”

သူသည် စကားဝါပွင့်များ ရှိရာသို့ လက်ကိုညွှန်ပြလေသည်။
စကားဝါပန်းများမှာ လန်း လန်းကြီး ပွင့်နေကြသည်။ သူပြောသည်ကို
မကျင်မယ်ကလည်း သဘောတူသည်။

“မလှလားဗျာ၊ ပန်းတွေကို”

မှန်ပါသည်။ ပန်းအလှတွေကို မြင်ပါသည်။

“မမွေးလားဗျာ၊ ပန်းရနံ့တွေက ”

မှန်ပါသည်။ ရနံ့မွေးတွေ ကြိုင်နေပါသည်။

“ဒီတော့ မသာယာဘူးလားဗျာ”

မကျင်မယ်သည် စကားဝါပန်း၏ အလှအပတွေကို
သူတတ်နိုင်သလောက် မြင်အောင် ကြည့်လေသည်။

“ဒီတော့ ဒီလိုသာယာမှုတွေပေးနေတဲ့၊ အလှတန်ဆာဆင်
နေတဲ့အရာတွေကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပေါ့။ ဒီစကားဝါပန်းရုံ၊ ဟောဟို ဘက်က
လယ်ကွင်းကြီး၊ ဟိုဘက်က တောရိပ်၊ တောင်ရိပ်ကလေး ” သူ၏ မျက်စိသည်
လမ်းပေါ်သို့ရောက်သွားလေသည်။ “နောက် ပြီး ဟောဒီ ဖြူးနေတဲ့လမ်းမကြီး
ကိုရောပေါ့၊ လမ်းကိုလည်း ကျုပ်တို့ကျေးဇူး တင်ရမှာပေါ့ ”

မကျင်မယ်သည် ဒီညအဖို့ လမ်းကို ကျေးဇူးတင်ပြီးလျှင် ဦးဘေမောင်ကို နှုတ်ဆက်၍ ဆက်လက်ထွက်သွားလေသည်။ သူတို့ ကျေးဇူးတင်ကြသောလမ်းမှာ ပျံ့ပြူး၍ ချိုင့်ခွက်၊ အဖုအထစ်မရှိ ညီညာဖြူဖွေးသော လမ်းကလေးဖြစ်ပါသည်။

ဦးဘေမောင်အဖို့ကား ဆိုင်သွား၍ မမှာကြားရဘဲ ဘရန်ဒီပုလင်းများ နက်ဖြန်ရောက် လာမည်ဖြစ်၍ ကျေနပ်ကာ သူ့အိမ်ဘက် သို့ဆက်လက်လမ်းလျှောက် သွားလေသည်။ အလင်း ရောင်မှာ အားနည်းစပြုလေပြီ။ ငှက်တော်ပဇင်းတို့လည်း “ကျီ. . ကျီ. . ကျီ. . ကျီ” အော်ကာ အမှောင် လွှမ်းနေသော လယ်ကွင်းဘက်ဆီသို့ ပျံသွားကြလေသည်။ လေမှာ အနည်းငယ် နွေးလျက် ပန်းပေါင်းစုံရနံ့ဖြင့် မွှေးလှိုင်နေလေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း လယ်ကွင်းဆီမှ ရိုးပြတ်တို့ အနံ့မှာလည်း သင်း၏ ။

သူသည် အခုမှ သတိရကာ စောစောက အိတ်ထဲထည့်ထားသော ဆေးပြင်လိပ်ကို ထုတ်ကာ မီးညှိ၍ ဖွာနေလေသည်။ သူသည်မီးခြစ်ပြီး၍ မီးခြစ်ဆံကို လွင့်ပစ်လိုက်စဉ် အဝေးမှ သူ့အိမ်ဆီသို့လာနေသော ကားတစ်စင်းကို သူမြင်လေသည်။

ကားမှာ အငှားမော်တော်ကားဖြစ်၍ အတွင်း၌ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ပါသွားလေသည်။ ဆရာမအသစ်လေး မေပင် ဖြစ်ဟန်တူသည်။ သူသည် ကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့် လေသည်။ ကားကိုရပ်၍ မေ့ကိုနှုတ်ဆက်ရလျှင် နေရာ ကျမည်။ မေ့ကို ညနေခင်း အလှ အပအကြောင်း ညွှန်ပြလိုက်နိုင်မည်။ သို့မဟုတ် အိမ်ကျမှပင် အေးအေးဆေးဆေးတွေ့ရမည် လား၊ သူသည် နောက်ဆုံးအကြံကို ပို၍ နှစ်သက်လေသည်။ သူသည် သူ့အပါးမှ ကားဖြတ် မောင်းသွားသည်ကို ပို၍ နှစ်သက်လေသည်။ သူသည် သူ့အပါးမှ ကားဖြတ်မောင်းသွားသည်ကို အလျင်းဂရုမစိုက်ဘဲ ဆက်၍ လမ်းလျှောက်သွား၏ ။ သို့ရာတွင် ညနေခင်း ဝင်ဆဲနေရောင်ခြည် ထက်ပင် ဝင်းလက်ရွန်းတင့်သော မေ၏ ဆံပင်များကို သတိထားမိလေသည်။

သူအိမ်တွင်းသို့ ရောက်သည့်အခါ အတော်မှောင်နေပြီဖြစ်၍
မီးများထွန်းထားပြီးဖြစ်လေ သည်။ ဆင်ဝင်ဝဇေဉ်ခန်းတွင် သူ့ဇနီးဒေါ်ငြိမ်းခင်ကို
တွေ့၏။ ဇနီးသည်မှာ မျက်နှာထားတင်း၍ အစစအရာရာ ဩဇာပေးတတ်၏။
တွင်တွင်ကျယ်ကျယ် စီမံအုပ်ချုပ်တတ်၏။ လင်သည် ပျော့၍ ချိုသလောက်
ဇနီးသည်မှာ မာ၍ တည်လေသည်။

ဦးဘေမောင် အိပ်ရာလိပ်၊ သားရေသေတ္တာတို့ကို တွေ့၍

“ဟေး. မငြိမ်း ဒါ ဘယ်သူပစ္စည်းတွေလဲ” ဟု အံ့အားသင့်သလို မေး၏။

“မေ အခုပဲ ရောက်တယ်...” ဟု ဒေါ်ငြိမ်းခင်က အေးဆေးစွာဖြေ၏။

“မေ... မေ” သူသည် နာမည်ကို စဉ်းစားနေလေသည်။

“ဒီက ခေါ်ထားတဲ့ ဆရာမလေးလေ။ အခုပဲ ရန်ကုန်က
ရောက်လာတာကိုး။ မောင်နဲ့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပဲ ။ လမ်းမှာ သူ့ကားနဲ့
မတွေ့ဘူးလား”

“ဟုတ်လား၊ မသိပါဘူးကွယ်၊ ညနေခင်းက သိပ်သာယာနေတော့
ဘယ်ဟာမှ သတိမရပါဘူး” ဟု ပြောကာ သူ့နှာခေါင်းထဲတွင် စကားဝါပန်းရနံ့တွေ
မွှေးလာသည်ဟု မှတ်တင်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ညနေခင်းက သိပ်သာယာတာ၊ နှင်းတောင်
လမ်းလျှောက်ထွက်မလိုဟာ နောက်တော့ ဆရာမကလေး
ရောက်တာမသိမှာစိုးတာနဲ့”

“ဆရာမ ကလေးက ဘယ်နှယ့်လဲ”

“သဘောကောင်းပုံရပါတယ်၊ ကလေးမက ရုပ်ရည်သနားကမား
မျက်လုံးပြာကလေးနဲ့ ချစ်စရာ”

“ကောင်းပါတယ်၊ ကောင်းတယ်” ဟု ပြောပြီး ဦးဘေမောင်သည်

သူ့အခန်းသို့ သွားလေသည်။

အပေါ်ထပ်တွင်ကား ရုပ်ရည်သနားကမား၊ မျက်လုံးပြာကလေးနှင့် ချစ်စရာဆရာမသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်နေလေသည်။ သူ့အဖို့မှာ မြေပြောင်း၊ လေပြောင်းဖြစ်၍ ဆန်းသစ်နေ၏ ။ ဦးဘမောင်တို့အိမ်မှာ ဝင်းနှင့်ခြံ၊ မြေနှင့် မြို့အစွန်တွင် ဆောက်ထားလေရာ ခပ်လှမ်းလှမ်းလယ်ကွင်းမှ ရိုးပြတ်များ၏ ရနံ့သင်းသင်းနှင့် နွေဦးပေါက်ပန်းများ၏ ရနံ့မွှေးများကို သူ့ရှုရှိုက်မလေသည်။ ဘူတာရုံမှ အိမ်သို့အလာလမ်း ကားပေါ်တွင် သူလုပ်ရမည့် ဆရာမအလုပ်ကို စဉ်းစားကြည့်၏ ။ သူသည်ပိပိရီရီ အပြစ်ကင်းအောင်နေရမည်။ အကယ်၍ ဤအရပ်တွင် သူ့အားချစ်မည့်ကြိုက်မည့်ယောက်ျားတစ်ဦးတွေ့လျှင် ချစ်မိကြိုက်မိမည်ဖြစ်၏ ။ သို့ရာတွင် မေသည် လက်ထပ်ယူရန် ရည်ရွယ်ချက်မရှိပေ။ လင်ယူမည့်ကိစ္စကိုလည်း သူတွေး ၏ ။ သူ့အဖို့မှာ တိုင်ပင်စရာအမေလည်းမရှိ။ အဖေလည်းမရှိ။ တကယ့်အရေးကျလျှင် သူ့ဦးနှောက်နှင့်သာ တိုင်ပင်ရမည်။ အဖော်ပြုရမည်ဖြစ်လေသည်။ သူကိုယ်ကိုသာသူ အားကိုး ရမည်ဖြစ်၏ ။

ဒေါ်ငြိမ်းခင်အတွက်မှာလည်း “ ငါ ဒီမိန်းမကိုတော့ ဘာမျှကြောက်စရာ မရှိဘူး” ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြောမိလေသည်။ မေ့အဖို့မှာလည်း သူ့သမီးနှစ်ယောက်အကြိုက်လိုက်၍ မြှောက်ပင့်နေလိုက်လျှင် ဟန်ကျမည်ဖြစ်၏ ။ ဆယ့်လေးနှစ်နှင့် ဆယ့်ငါးနှစ်သမီးနှစ်ယောက်မှာ ဖြူဖြူကျစ်ကျစ်ကလေးများဖြစ်ကြ၏ ။ ပထမ မေ့ကို သူတို့ရှက်နေကြလေသည်။ နောက် မေက သူတို့၏ ဗိုလ်ခွေးကလေးနှစ်ကောင်ကို ချစ်သည့်ဟန်ပြလိုက်သဖြင့် သဘောကျသွားကြလေ သည်။ ဘော်ဘီနှင့် တော်မီသည် တွေ့စက မေ့ကို ဟောင်ကြ၏ ။ အမှန်မှာ မေက ခွေးကို မချစ်ချေ။ မေသည် ကြောင်များကိုသာ ချစ်လေသည်။

မေသည် အခန်း အနေအထားကို ကြည့်ကာ ပြုံးလေသည်။ နံရံများမှာ

ဆေးဖြူသုတ်ထား၍ ပြတင်းပေါက်မှာ လယ်ကွင်းဘက်သို့ မျက်နှာပြု၏ ။
အခန်းထောင်ရှိ သူအိပ်ဖို့ ခုတင်မှာ ကျွန်းသားဖြင့် ပြုလုပ်၏ ။ အဝတ်ထည့်သည့်
ဗီရိတစ်ခုမှာ ခုတင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နံရံတွင် မှန်တင်ခုံနှင့်အတူကပ်ထား၏ ။
အခန်းမှာ အတော်ကလေး ကျယ်၏ ။

ပြီးလျှင် မေသည် အောက်ထပ်သို့ဆင်းလေသည်။ ဧည့်ခန်းသို့ဝင်လျှင်
ပက်လက်ကု လားထိုင်တွင်နေသော ဦးဘေမောင်ကို တွေ့ရလေသည်။ သူ့ကိုမြင်၍
မေသည် တုန်သွား၏ ။

“လာပါ. . လာပါ ကိစ္စမရှိပါဘူး” ဟု သူ့ကိုဖိတ်ခေါ်လေသည်။

မေသည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရလေသည်။ မေသည်
မျက်လွှာကို အောက် သို့ချလျက်နေ၏ ။

“မေဆိုတာ ထင်ပါရဲ့”

“မှန်ပါတယ်” မေသည် သူ့မကြည့်ဘဲ ဖြေလေသည်။

“ဘယ်တုန်းက ရောက်သလဲ”

“ခုနလေးတင်ပါပဲ၊ လမ်းမှာတောင် ဦးကိုတွေ့မိတယ် မှတ်ပါတယ်”

“ဪ . . ဟုတ်လား၊ မသိပါဘူးကွယ်၊ သတိမထားလိုက်မိဘူး”

မေသည် ဦးဘေမောင် အမှန်မပြောသည်ကို သိလေသည်။ ကား
သူ့အနားဖြတ်လေ သောအခါ သူ့ကို သေသေချာချာကြည့်သည်ကို မေ ကောင်းစွာ
သတိထားမိသည်။

“သမီးနှစ်ယောက်နဲ့ကော တွေ့ပြီးပြီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ပြီးပါပြီရှင်”

မေသည် ယဉ်ကျေးစွာ ဖြေကြား၏ ။

“ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ် တော်ကြာသူတို့နဲ့ ခင်မင်သွားပြီး
မေလည်းပျော်လာမှာပဲ၊ နှစ်ယောက်လုံးကို အစိုးရကျောင်းက ခြောက်တန်းနဲ့
နုတ်ထားရတာ ကိုး ကောင်မလေးတွေ က ချစ်တတ်ခင်တတ်ပါတယ်။ စာကိုလည်း
အင်မတန် သင်ချင်ကြ၊ တိရစ္ဆာန်ဆိုလည်း ချစ်တတ်ကြရဲ့၊ ခွေးကလေးတွေ”

ဘော်ဘီနှင့် တော်မီကို မေမြင်ပြီးဖြစ်လေသည်။

“နောက်ပြီး ကြောင်ကလေးတွေ”

ထိုအခိုက် ကြောင်နက်ကလေးတစ်ကောင် အခန်းထဲသို့
ဝင်လာလေသည်။ ဦးဘေမောင်မှာ သူပြောသည်မှာ
မှန်ကန်ကြောင်းထောက်ခံသည့်အလား ကြောင်နက်ကလေး ကို
လက်ညှိုးညွှန်ပြလေသည်။

“လာ လာ ပူစီ ပူစီ” ဟု သူသည် လက်ကိုလှုပ်၍ ခေါ်လေသည်။
သို့ရာတွင် ကြောင် ကလေးမှာ သူ့ဆီသို့မလာဘဲ မေရှိရာသို့ အမြီးကလေးတစ်ချက်
ကော့ကာသွားလေသည်။ မေ သည် အသာအယာကြောင်ကလေးကို ပွေ့ယူလိုက်ဆဲ
ဒေါ်ငြိမ်းခင်နှင့်အတူ သမီးနှစ်ယောက် အခန်းထဲဝင်လာကြလေသည်။ သူတို့၏
အမည်များမှာ အငယ်ကဝင်း၊ အကြီးက နှင်း ဟု မေ သိပြီးဖြစ်လေသည်။ မေသည်
ကြောင်ကလေးကို ပွေ့ထားရာမှ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အသာချလိုက် လေသည်။

ဒေါ်ငြိမ်းခင်သည် မေအား “အတော်ယဉ်ကျေးတဲ့မိန်းကလေး” ဟု
အောက်မေ့မိလေ သည်။

“ဪ ကိုမောင်နဲ့ မေ တွေ့ကြပြီကို”

မေသည် ဝန်ခံလေသည်။

“ကဲ... ကဲ မေလာ ထမင်းစားကြရအောင်။ နှင်းနဲ့ ဝင်းက ဆရာမကို
လက်တွဲပြီး ထမင်းစားခန်းခေါ်ခဲ့ကြ”

မေသည် နှင်းတို့ ဝင်းတို့ တစ်ဖက် တစ်ချက် ခြံရံလျက်
ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ရောက် လာလေသည်။ မေက ဦးဘေမောင်နှင့် ဆက်ဆံရာ၌
လွယ်ကူမည်ဟု တွေးထင်လေသည်။ ထမင်းစားခန်းမှာ အတော်ကလေးကျယ်၍
သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိ၏ ။ စားပွဲထိပ်၌ ဦးဘေမောင်ထိုင် သည်။ “မေ ဘာမှအားမနာနဲ့၊
ကိုယ့်အိမ်လို သဘောထားစား၊ နောက်လဲ ဒီအိမ်သားဖြစ်မှာပါပဲ” ဟု ဒေါ်ငြိမ်းခင်က
အားမနာအောင် ပြောလေသည်။

“ဆိတ်သားဟင်းက နည်းနည်းမငဲ့ဘူးလား” ဟု ဦးဘေမောင်က ဟင်းကို
နယ်ရင်းပြော ၏ ။

“ကျုပ်ကတော့ ပေါ့တောင် ပေါ့သေးတယ် ထင်တယ်” ဟု
ဒေါ်ငြိမ်းခင်က သဘောမတူသောအချက်ကို ဖော်ပြလေသည်။

“မေကော ဘယ့်နှယ်လဲ” ဟု ဦးဘေမောင်က မေ့ဘက်သို့ လှည့်၍ မေး၏
။ မေကား မည်သူ့ဘက်မှ လိုက်ပြောမည်ကို မတွေးတတ်၊ ဝင်း၏ သဘောမှာ
ငံသည်ဟု သဘောရသည်။ နှင်းကမူ မေ၏ အဝတ်အစားကိုသာ ငေးကြည့်နေ၏ ။
မေမှာ သူပေးရမည့် အဖြေအရေးကြီး ကြောင်းသူသိ၏ ။

“မေ သိပ်မသိဘူး၊ မေတော့ စားလို့ရတာ ပဲ။ နောက်ပြီး ကျောင်းမှာဆို
ဆိတ်သား တယ်စားရတာ မဟုတ်ဘူး”

မေသည် မုသားသုံးလိုက်သည်။ ကျောင်းမှာ
ဆိတ်သားမကြာခဏပင်စားရသည်။ ဒေါ်ငြိမ်းခင်မှာ မေ၏
အဖြေကိုများစွာကျေနပ်လေသည်။ ဦးဘေမောင်မှာမူ ဟင်းသည် ငံသည်ကို
အရေးမထား။ မေ၏ ငွေဆည်းလည်းသံလို ချို့နဲ့သော အသံကိုသာ နားစွင့်နေ၏ ။

“ဝအောင်စား မေ. . ၊ ဝအောင်စား. . ” ဟု ဒေါ်ငြိမ်းခင်က မေ
မရှက်ရအောင် စကားပြောလေသည်။

သူတို့သည် ထမင်းစားပြီးလျှင် အိမ်မှာ ဖျော်သော သံပုရာအဖျော်ရည်ကို

သောက်ရင်း ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်း စကားပြောကြလေသည်။ မေက သူတို့မေးသမျှကို ဖြေကြားလေ သည်။ ဝင်းမှာ သူ့ဆရာမကို သနား၍ မျက်ရည်လည်မလာအောင် စိတ်ကိုထိန်းနေ၏ ။ နောက် သူတို့သည် ဆရာဖြစ်သင်ကောလိပ်ကျောင်းအကြောင်းကိုမေးသဖြင့် မေက စိတ်ရှည်၊ လက်ရှည်ပြောပြလေသည်။ အိမ်သားအားလုံးကပင် မေ့ကို ချစ်ခင်လာကြလေသည်။ မေ မျှော်လင့်သည်ထက်ပင် ဟန်ကျလာလေသည်။

“စာကို တစ်နေ့ ဘယ်အချိန်လောက် သင်ကြမှာလဲ”

“တစ်နေ့ ငါးနာရီဆိုရင် တော်လောက်ပြီထင်တယ်” ဟု ဦးဘေမောင်က အကြံပေး လေသည်။ အားလုံးသဘောတူကြ၏ ။

“အင်္ဂလိပ်စာ နှစ်နာရီ၊ ရာဇဝင် တစ်နာရီ၊ ဂဏန်းသင်္ချာ တစ်နာရီ၊ စန္ဒရားအတီးသင် တာတစ်နာရီ” ဟု ဒေါ်ငြိမ်းခင်က အချိန်ကိုတွက်ပြ၏ ။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကောင်းတယ်” ဟု ဦးဘေမောင် က သဘောတူ၏ ။ နှင်းနှင့်ဝင်းတို့မှာ လူကြီးများပြောသမျှကို နားထောင်နေကြ၏ ။

“အချိန်ရသလောက်တော့ မေကြိုးစားပြီး သင်ပေးပါ့မယ်” ဟု မေက ဖြည့်စွက်လေသည်

“စာသင်ချိန်ရော အားလပ်ချိန်ရော မျှတလို့ပေါ့၊ စာချည်းသင်နေလို့လည်း အညောင်းမိ နေကြပါမယ်။ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားကစားဖို့လည်း အရေးကြီးတယ်၊ နှင်းနဲ့ဝင်းကတော့ လမ်းလျှောက်အတော်ဝါသနာပါကြသားပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားကစားတာ အင်မတန်အရေးကြီးတယ်၊ မေတို့ ကျောင်း ကတော့ ကစားတာကို အထူးပဲလေ့လာရတယ်” ဟု မေက ပြောပြလေသည်။ နှင်းနှင့်ဝင်းတို့ မှာ ကျန်းမာရေးကစားနည်းများ မေ့ထံမှ တောင်းမည်ဟု ကြံနေကြ၏ ။ ဦးဘေမောင်မှာ မူ မေ ၏ တောင့်တင်းသော

ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကိုသာ တွေးနေလေသည်။

“စန္ဒရားသင်ရင် ဘာကစ သင်မလဲ။ သီချင်းကြီးလား.. ကာလပေါ်လား”
ဟု ဝင်းက မရဲတရဲ နှင့် မေ့ကို မေးလေသည်။

မေက ပြုံးကာ “သီချင်းကြီးရော ကာလပေါ်ရောပေါ့” ဟု ဖြေလေသည်။

“အရင်က ကျွန်မတို့ သင်တဲ့ဆရာကတော့ ကာလပေါ်က
အလကားဆိုပြီး မသင်ပေးဘူး”

နှင်း နှင့် ဝင်းတို့ကလည်း သူ့ကို ချစ်ခင်နေပြီ။ အမှန်မှာ သူသည် နှင်း
နှင့်ဝင်းတို့ ကို တကယ်မချစ်ပါ။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူသည် ရှေ့အဖို့
ဟန်ကျတော့မည်။ ပဲခူးမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လောကကြီးမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်။

သူသာ ပြတင်းပေါက်အနီးတွင် ရပ်လျက်ရှိ၏ ။ သူ့အိပ်ခန်းထဲသို့
ဝင်မိကတည်းက ဒေါ်ငြိမ်းခင်တို့ အိမ်သားတွေအကြောင်းကို မေ့ပစ်လိုက်ပြီဖြစ်၏ ။
သူတွေ့နေသော အိပ်မက်များ ၏ အလင်းရောင် အမှောင်တို့ကိုသာ သူမြင်၏ ။
သူသည် ဆရာဖြစ်သင်ကောလိပ်ကျောင်းတွင် နေရသည်များကို တွေးမိ၏ ။
အားလပ်သည်ဆိုလျှင် ဧည့်ခန်းဆောင်တွင် မခင်စီနှင့်အတူ စန္ဒရားတီးကြ၏ ။
တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုလျှင် အင်းလျားလမ်းအနီး (ဂရင်းဘင်္ဂါ ဘူးသီးကြော်ဆိုင်သို့
သွားကြ၏ ။ တစ်ဖန် သူ့အတိတ်သည် အဝေးသို့ လွင့်သွားပြန်၏ ။ သူသည်
ဒိုင်အိုဆီစင် မိန်းက လေးကျောင်းတွင်နေစဉ်က အပူအပင် အကြောင့်အကျမရှိ။
ကပွဲတွေ၊ မိတ်ဆက်ပွဲသဘင်တွေ တက်၏ ။ ထိုအခါက မေသည် အတော်
အကကောင်း၏ ။ ကပြားတွေ သူနှင့်တွဲကကြ၏ ။ ယခု မူ လယ်ကွင်းတွေဘေး
သာယာအေးမြသော ပဲခူးတွင် ရောက်လေနေပြီ။ တောခလေ့ကို တွေ့ရ လေပြီ။

ထိုနေ့ဦးပေါက်ညတွင် မေသည် ပျော်၏ ။ လွတ်လပ်၏ ။
ပြတင်းပေါက်မှ ညှင်းညှင်းညံ့ညံ့ကလေး ဝင်လာသော လေကိုရှုရှိုက်၏ ။
သူ့ဟဿယတွင် ပီတိဟုန်ကြွနေ၏ ။ အောက်ပန်းခြံမှ ပန်းရနံ့များသည်

လှိုင်နေလေသည်။ အဝေး ပဲခူး-ရန်ကုန်လမ်းမကြီးပေါ်မှ ဝေါ ခနဲဖြတ်သွားကြသော မော်တော်လော်ရီများ၏ အသံသည် ပြတင်းပေါက်မှ အခန်းဆီးကို အသာ လက်ဖြင့် ဖယ်လိုက်လေသည်။

မေသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းကာ ပပဝင်းနေသော လမင်းကိုနှုတ်ဆက်၍ ကောင်းကင်တိမ်တိုက်တွေကြား၌ ကား လနတ်သမီးသည် ငွေရောင်ခြည်၊ မြရောင်ခြည် တန်ဆာကို ဝတ်ဆင်ကာ၊ က၍ နေလေသည်။ လနတ်သမီးသည် လက်ချောင်းများကို ကြာဖူးသဏ္ဌာန်ယှက်ကာ သက်လှယ်လမင်းကို ကန်တော့၏ ။ လနတ်သမီးမှာ မေပင် ဖြစ်နေ လေသည်။ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် နှင် လနတ်သမီးမှ ဖြာထွက်သော အရောင်များမှာ သူ၏ စိတ်တန် ခိုးများဖြစ်လေသည်။

ဤကဲ့သို့သော အလှအပသည် ပဉ္စလက်နည်းဖြင့် သူ့ကိုယ်တွင်းသို့ ဝင်လာမည်ဆိုလျှင် သူ့ကိုယ်တိုင်သည် အလှအပကို ကမ္ဘာကြီးအား ဖြန့်ဝေရာ လက်နက်ဖြစ်နေမည်လောဟု မေ သည် မှုန်မှိုင်းစွာ တွေးထင်လျက် ရှိလေသည်။ သူ့အသံကို လူအများ နားထောင်လိုက်နာရ၍ သူ့စိတ်ကိုယ်သည် တပ်မက်ခြင်း၊ စည်းဝါးချက်အတိုင်း ကျူးသီသော တေးများတီးခတ်ရာ စောင်းတူရိယာပင် ဖြစ်နေတော့မည်။ အလှအပကို သူကောင်းကောင်းမြင်၍ အလှအပ သူတွင် ရှိရမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူတို့သည် အလှအပ၏ ဆွဲဆောင်ရာသို့သာ လိုက်ကြ သောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် သူသည် ပန်းချီဆရာလို ချစ်ဖွယ် နှစ်သက်ဖွယ်သော အာရုံတွင် မည်မျှပင် ထက်သန်လျက်ရှိသော်လည်း တစ်ဒင်္ဂမျှပင် စိတ်သည် ပျက်ပြယ်လျော့ရဲသွားခြင်းမရှိ။ ပုလဲ ရောင်နှင့် ငွေရောင်တွဲစပ်ထားသော နောက်ခံကားတွင် သူသည် အကောင်းချည်း၊ အလှချည်း မြင်နေလေသည်။ တကယ်ဆိုလျှင် သူ့ဘဝမှာ မေတ္တာနှင့် အောင်မြင်မှုတို့ဖြင့် ပြည့်စုံတော့မည် ဟု တွေး၍ သူ့နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် အပြုံးကလေး ပေါ်လာလေသည်။ လှပကြည်ဝင်းသော

လရောင်နှင့် အရိပ်များသာဖြစ်၍ ဘယ်တော့မှ နေ့ခင်း၏ တောက်ပခြင်း
မဖြစ်နိုင်ပေ။